

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 4570/2024
29.05.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Нинослав Мајачић, адвокат из ..., против туженог „Дунав осигурање“ АДО Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 618/22 од 03.08.2023. године, у седници одржаној 29.05.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 618/22 од 03.08.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 2779/20 од 16.07.2020. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати на име накнаде материјалне штете износ од 569.302,00 динара са законском затезном каматом од 19.06.2019. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 88.986,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 618/22 од 03.08.2023. године, преиначена је првостепена пресуда тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да му на име накнаде штете исплати износ од 569.302,00 динара са законском затезном каматом од 19.06.2019. године до исплате и обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове првостепеног поступка од 17.496,50 динара, као и трошкове другостепеног поступка од 69.986,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, позивајући се на члан 404. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе и новог тумачења права.

Тужени је поднео одговор на ревизију тужиоца, захтевајући накнаду трошкова за таксе у вези са одговором.

С`обзиром на то да је побијаном другостепеном пресудом преиначена првостепена пресуда и одлучено о тужбеном захтеву, Врховни суд је, претходно оцењујући дозвољеност ревизије, нашао да је ревизија тужиоца дозвољена у смислу члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23, у даљем тексту: ЗПП), па нема законских услова за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Испитујући побијану пресуду применом члана 408. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, дана 16.02.2019. године на паркингу у Улици ... број .. у Београду десио се штетни догађај у коме је изгорело возило марке „BMW X3“ регистарске ознаке ..., власништво ББ, којом приликом је тотално оштећено возило тужиоца марке „Seat Ibiza“ регистарске ознаке ..., које је било паркирано поред возила које се запалило. Према налазу и мишљењу вештака саобраћајно-машинске струке на возилу тужиоца је настала тотална штета у висини од 549.302,00 динара. Возило у власништву ББ је на дан штетног догађаја било осигурано од ауто-одговорности код туженог. Поводом наведеног догађаја тужилац се обратио туженом са захтевом за накнаду штете причињене на његовом возилу, али је тај његов захтев одбијен. Након штетног догађаја припадници МУП-а су изашли на лице места и о томе сачинили извештај који су проследили Другом ОЈТ у Београду. Возило ББ и возило тужиоца су у моменту избијања пожара била паркирана на паркингу и нису била у покрету.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев применом чланова 154. став 1, 155. и 897. став 1. Закона о облигационим односима и чланова 2. став 3. и 18. Закона о обавезном осигурању у саобраћају. Становиште овог суда је да штета на тужиочевом возилу потиче од запаљеног возила осигураног код туженог у моменту настанка штетног догађаја, а да чињеница да ово возило није било тада у употреби није од значаја код захтева за накнаду штете трећим лицима по основу осигурања од ауто-одговорности.

Другостепени суд није прихватио становиште првостепеног суда, већ је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев позивајући се на одредбу члана 18. став 1. Закона о обавезном осигурању у саобраћају, према којој је власник моторног возила дужан да закључи уговор о осигурању од ауто-одговорности за штету коју употребом моторног возила причини трећим лицима, услед смрти, повреде тела, нарушавања здравља, уништења или оштећења ствари, осим за штете на стварима које је примио на превоз (осигурање од ауто-одговорности). Према становишту овог суда, изгорело возило које је у моменту штете било осигурано код туженог није било укључено у саобраћај, већ је било паркирано и њиме се није управљало, па у таквој ситуацији не може постојати одговорност осигурача за штету причињену трећем лицу по основу осигурања од ауто-одговорности.

Супротно наводима ревизије, Врховни суд налази да је становиште другостепеног суда засновано на правилној примени материјалног права.

Наиме, у овом случају тужилац тражи накнаду тоталне штете на свом возилу насталу услед пожара који је избио на паркираном суседном возилу. Оба возила су у том моменту била ван употребе, односно била су паркирана и њима се није управљало. Управо је ова чињеница релевантна за примену материјалног права из члана 18. став 1. Закона о обавезном осигурању у саобраћају („Службени гласник РС“, бр. 51/2009, 78/2011, 101/2011, 93/2012 и 7/2013) из којег произилази да осигуравач одговара за штету причињену трећим лицима возилом осигураним од аутоодговорности само током употребе тог возила, а не и када је исто ван употребе. Према становишту Врховног суда, паркирано моторно возило се има сматрати возилом ван употребе. У конкретном случају произилази да је пожар на осигураном возилу настао из узрока који је изван употребе возила, односно тужилац није доказао да се возило самозапалило услед употребе или квара, како тврди ревизијом.

Из наведених разлога, Врховни суд прихвата становиште другостепеног суда да штета на тужиоцином возилу у овом случају није настала из осигураног случаја из члана 18. став 1. Закона о обавезном осигурању у саобраћају, због чега нема ни одговорности туженог осигуравача.

Како нема других навода ревизије, Врховни суд је применом члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Трошкови одговора на ревизију по оцени Врховног суда нису били потребни туженом за вођење ове парнице, те је применом члана 154. став 1. у вези члана 165. став 1. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**